

[Tastesen.]

et slag på tasken. Man kan ikke vide, om det bliver større eller mindre. Vi må vurdere, om disse tal skal ajourføres, efterhånden som man har indvundet erfaringer.

I øvrigt må man selvfølgelig også ud fra de erfaringer, man får, tage stilling til, om det ad åre vil være nødvendigt at indføre dette som et egentligt retskrav, men foreløbig må forslaget efter socialdemokratiets opfattelse gennemføres sådan, som det foreligger fra regeringen.

Nathalie Lind (V):

Socialdemokratiets ordfører, hr. Tastesen, begyndte med at sige, at man fra socialdemokratiets side hilste dette forslag velkommen som en nødvendighed. Jeg ved ikke, om det var en understregning af, at varmen ikke var så stærk i socialdemokratiets vurdering af, at det var nødvendigt med dette forslag. Er det ikke tilfældet, skal jeg ikke sige mere om dette. Men jeg kan i hvert fald sige, at vi fra venstres side lægger megen vægt på, at dette lovforslag nu er kommet frem. Det er jo godt 2 år siden spørgsmålet blev rejst her i tinget, og i juni 1973 var det et enigt folketing, som bad justitsministeriet lade spørgsmålet undersøge i et udvalg og også undersøge, hvorvidt den erstatning, man tænkte sig at yde til ofre for forbrydelser foruden personskade skulle omfatte også tingsskade.

Senere, i januar 1974, fik udvalget overdraget den opgave at undersøge, om også erstatning for skade forvoldt af personer anbragt på anstalt eller institution skulle inddrages under ordningen. Det er nu sket, idet lovforslagets kapitel 2 handler specielt om disse forhold. Jeg mener, det er vigtigt, at vi har fået disse bestemmelser med. Jeg er tilfreds med denne udvikling, fra man startede denne sag, og jeg tror, det er rigtigt, som det står i bemærkningerne til betænkningen, at denne del af ordningen ikke begrænses til det, jeg i snævrere forstand vil kalde institutionsanbragte. Der kan jo være tilfælde, hvor der er behov for at have personer i familiepleje, og da må de samme reelle hensyn være gældende, som hvis den pågældende var anbragt på en institution.

Jeg vil gerne på mit partis vegne give tilslutning til, at vi får et hurtigt udvalgsarbejde om dette lovforslag. Vi ser gerne, at

det som foreslået af ministeren træder i kraft den 1. oktober 1976, men hermed er ikke sagt, at der ikke er ting, som vi kunne ønske anderledes.

Ved gennemlæsning af betænkningen — jeg finder, den er grundigt og dygtigt udarbejdet — er der forskellige punkter, jeg er stoppet op ved, og som jeg gerne vil tage frem her.

Der er spørgsmålet, om tingsskade skal være udelukket, om man altså som foreslået alene skal begrænse sig til personskade. Der er, som socialdemokratiets ordfører også nævnte det, spørgsmålet om et egentligt retskrav, eller om man må nøjes med en rimelighedsretstatning.

Udvalget har jo nævnt, at det af hensyn til de økonomiske konsekvenser var nødvendigt i hvert fald at starte her. Jeg ved ikke, om dette argument er helt holdbart. Jeg vil gerne have det punkt diskuteret nærmere i udvalget, og specielt vil jeg gerne have en vurdering af, hvor længe man forestiller sig at denne foreløbige ordning — for anderledes kan jeg ikke opfatte den — skal løbe.

Det næste spørgsmål, jeg vil tage frem, er, om der skal ske fradrag for de ydelser, skadelidte på anden måde får udbetalt. Jeg vil sige, at mit udgangspunkt egentlig er det modsatte af ministerens. Jeg mener, det kan føles urimeligt; mennesker kan føle sig svigtet af lovgivningen, hvis de har været forudseende og sikret sig og de da ikke får mere erstatning end den, der ikke har været lige så forudseende.

Endelig er der spørgsmålet om administrationen af ordningen, om det skal være det særlige nævn, eller om det skal henlægges til domstolene.

Jeg skal så blot lige nævne, at i betænkningen anfører man, at retten til erstatning også skal tilkomme den, der hjælper politiet med at forhindre, at en forbrydelse sker. Der står ikke noget specielt i lovforslagets bemærkninger om det, men jeg vil gerne have ministerens udtalelse om, hvorvidt vi kan opfatte de bemærkninger, der er i betænkningen, som bemærkninger til lovforslaget. Jeg tror, det er meget vigtigt, at dette kommer med.

Jeg slutter med at sige, at jeg forstår ministerens vanskelige stilling. For begrænsede midler har man skullet finde en ordning, som man har kunnet forsvare. Jeg ser nø-